

A Szent Szellem világossága

Radu Gavriluț

Elhangzott Nagyváradon, 2020. június 14-én

<https://www.ekkleziaoradea.ro/>

Lukács 12,49-53: „Tüzet dobni jöttem a földre, és mit akarok, mivelhogy az már felgyulladt? de van (még) egy bemerítkezés, amellyel be kell merítkeznem, és mennyire szorongok, míg ez végbe nem megy. Azt gondoljátok, hogy azért jöttem a földre, hogy békét adjak? Nem, mondom néktek, hanem hogy széthúzást, mert mostantól fogva öten lesznek egy házban, akik megoszlanak egymás közt, három kettő ellen, és kettő három ellen. Szembeszáll az apa fiával és a fiú az apával, anya a lányával és a lány az anyjával, az anyós a menyével és a meny az anyósával” (Vida ford.).

Az Úrnál minden dolog világos. Nála nincsenek tisztázatlan, homályos dolgok. Nála minden nagyon világos. Sokszor gondoltam az ártatlan Benjáminra, József testvéreire, aki arra ébredt, hogy az élelmes zsákjában ott van József pohara. És gondolhatta volna: miért pont velem történik ez? Miért legyen Jákób megfosztva az utolsó szeretett személytől, Benjámintól? És ott van Júda, aki kezeséget vállalt a fiúért, hogy Jákób elengedje vele Egyiptomba. Mindnyájukat sokkolta ez az esemény, hogy József poharát Benjámin zsákjában találták meg. Nem értették, hogy mi történik. Nem értették József stratégiáját, amely által helyre akarta állítani a testvéreit. És a helyreállítás ára nagy volt.

Nekünk néha úgy tűnik, hogy Isten kegyetlen, de Ő nem ilyen. Látjuk azokat, akik mellettünk vannak, akik más bánásmódban részesülnek, mint mi, és úgy tűnik, hogy itt valami nincs rendben. Testvérek, minden rendben van! Mert az eljárás, amelyben részünk van, a mi vérmelegletünkre van szabva. Isten nem téved. De ez a hitélet olyan érdekes, hogy mi sokszor azt gondoljuk, hogy élhetnénk úgy, hogy csak olvassuk és tanulmányozzuk a Bibliát, imádkozunk és közösségünk van a testvérekkel, azután mikor az Úr elkezd személyesen foglalkozni az életünkkel, az meglep bennünket. Nem értjük miért nem békét hoz az Úr Jézus? Miért jött – azért, hogy meghasonlást hozzon? Talán tetszik Neki a feszültség, a harc? Nem szereti a békességet? Szereti a békességet. De ez az eljárás szükséges, azért, hogy úgy éljünk és úgy szolgáljunk, ahogyan az Úr akarja.

Miután az Úrhoz jövünk, a hitélet kezdetén mintha sasszárnyakon hordozna bennünket az Úr. Egy idő után azonban újra leszállunk a földre, és kezdenek visszajönni a régi dolgok, megjelennek a problémák, és nem értjük ezt. Kaptunk életet, az élet itt van bennünk. Miért nem élünk e szerint az élet szerint? Miért olyan vérszegény és gyümölcstelen a szolgálatunk? Mi az oka? Az okok a következők.

Két lényeges dolog van ebben a munkálatban, amit az Úr végez bennünk és általunk. Az egyik lényeges dolog elsősorban a Szellem világossága. Testvérek, szükségünk van világosságra az Úrtól, hogy láthassunk. Vegyünk például egy nagyon aprólékos embert, aki nagyon nyugodtan él, nagyon elégedett, minden dolog élére van állítva nála. És egyszer csak megjelenik mellette valaki, aki az életét megzavarja, és már nem tudja azt tenni, amit akart. Azt szeretné, hogy minden dolga rendben legyen, mindig minden a maga helyén. De megjelennek a problémák. Az újonnan érkezett ember meglopja a

békességét, örömét, nyugalját. Ezért igyekszik megszabadulni tőle, és nem látja, hogy tulajdonképpen neki van szüksége átformálódásra. Az tehát, hogy a Szent Szellem megvilágítson bennünket, alapvetően lényeges dolog.

Mit gondoltok, az Úr Jézus miért imádkozott így: „Azért jöttem, hogy tüzet bocsássak a földre, és mennyire szeretném, ha már lángolna!”? 50. vers: „De be kell még merülnöm egy bemelegítéssel, és micsoda szorongás fog el, míg az beteljesedik.” Mi volt ez? Egy megtapasztalás? Az Úr egy tapasztalatra vágyott? Tudjátok, hogy sokan vágnak mindenféle tapasztalatra. De nem! Az Ő vágya az volt, hogy a Benne lévő élet, amely be volt zárva, mint egy börtönbe, kiszabaduljon. Ahhoz pedig, hogy ez az élet kiszabadulhasson, arra volt szüksége, hogy a kereszten átmenjen – és ez akkor történt meg, mikor a függöny felülről lefelé kettészakadt, és az élet kiszabadult.

Testvérek, ahhoz, hogy megláthassuk, hogy a dolgok a mi életünkben is hasonlóak, az életnek ki kell szabadulnia. Az este beszéltem valakivel, és tetszett, amit mondott, hogyan szabadította ki őt az Úr az ő lényének, a gondolatainak a börtönéből. És hiszem, testvérek, hogy ez egy sok lakattal bezárt börtön, és nem tudunk onnan kijönni. Be vagyunk zárva. A belénk helyezett élet be van zárva, hogy ne tudjon felszínre jönni. Ahhoz, hogy felszínre tudjon jönni, Isten elsősorban a Szent Szellem megvilágítását használja. Látnunk kell tehát, hogy szükségünk van erre a mennyei világosságra, hogy megvilágítsa a bennünk levő sötétséget, hogy valóban láthassunk. Kiszabadul vajon ez az élet, amikor jövünk az alkalmakra? Így kellene imádkoznunk: Uram, olyan sokan összegyűlünk, szabadítsd ki az életet!

Mária, Márta és Lázár hárman voltak, és az Úr meggyógyította Lázárt. És akkor Mária hozott egy alabástrom edényt, valami nagyon értékes illatszerrel, köszönetképpen, hálaadásként az Úr iránt. Azt hozta, ami a legértékesebb, legdrágább volt. Eltörte az alabástrom edényt, az Úrra töltötte a tartalmát, és a balzsam illata betöltötte az egész házat. Azt hiszem, nagyon erős illat volt az egész házban. Az alabástrom edény össze lett törve. Ha az Úr megnyitja a szemeinket, tudatában leszünk annak, hogy szükségünk van erre a mennyei világosságra. Szükségünk van arra, hogy ez felragyogjon felettünk, hogy megnyissa a szemeinket, hogy megláthassuk, a nehéz és kevésbé nehéz helyzeteknek, amelyeken átmegyünk, egyetlen céljuk van: az alabástrom edény összetörése, hogy a balzsam illata kiáradjon.

Testvérek, ha kényelmetlenül érzitek magatokat egyes helyzetekben, egyes emberekkel, tudjátok meg, hogy ezek az emberek sokkal inkább hasznosak a számunkra, mint azok, akik nagyon kedvesek, mert ezeket biztosan az Úr helyezte oda, hogy általuk munkálkodjon az életünkben. Mi még alabástrom edények sem vagyunk. Mi egyszerű zománczatlan, átlátszatlan cserépedények vagyunk, amelybe az Úr kincset helyezett. És ahhoz, hogy ez a kincs látható legyen, hogy kisugározzon, szükségünk van arra, hogy az Úr kezelésbe vegyen bennünket. Ezt a kincset cserépedényben hordjuk.

Nézzétek mit ír az ige a 2Korinthus 4,5-9-ben: „Mert nem önmagunkat hirdetjük, hanem Krisztus Jézust, az Urat, önmagunkat pedig mint szolgáitokat Jézusért. Isten ugyanis, aki ezt mondta: »Sötétségből világosság ragyogjon fel«, ő gyújtott világosságot szívünkben, hogy felragyogjon előttünk Isten dicsőségének ismerete Krisztus arcán. Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy ezt a rendkívüli erőt Istennek tulajdonítsuk, és ne magunknak: Mindenütt szorongatnak minket, de nem szorítanak be, kétségkedünk, de nem esünk kétségbe; üldözöttek vagyunk, de nem elhagyottak, letipornak, de el nem veszünk” Gondoljuk el: üldözöttek, kétségkedve, letiporva – ezek olyan dolgok,

amelyek egyáltalán nem kellemesek. Egyáltalán nem kellemes, hogy ilyesmiken menjünk keresztül. De ezek feltétlenül szükségesek a számunkra, hogy eljussunk oda, hogy a nyomunkban ott maradjon Krisztus ismeretének kellemes illata.

Tehát, elsősorban a Szent Szellem világossága a lényegesen fontos. És valahányszor ez a világosság rávetül egy írott ígére, megjelenik a hit – ez az erő, mely azt cselekszi, hogy az a kijelentett ige valósággá legyen a mindennapi tapasztalatunkban. Testvérek, e nélkül a megvilágítás nélkül, ezek nélkül a kijelentések nélkül az élet nem halad előre. Tudjátok, hogyan imádkozott Ráhel, mikor azt mondta: „adj gyermeket, vagy meghalok!”. Ez legyen a mi hozzáállásunk is, amikor imádkozunk: „Uram, szükségem van, mint a mindennapi kenyérre, ezekre a kijelentésekre Tőled, hogy tovább tudjak menni.” Ez az egyik dolog.

Nagyon fontos, hogy az első belülről jön, a második azonban kívülről. Az Úr, a Szellem az, aki rendezi az összes helyzetet az életünkben, és nem az a célja, hogy tönkretegyjen, hanem az a célja, hogy a külső ember összetörjön. A cserépedény összetörjön, azért, hogy az élet kiszabaduljon. És ez olyan emberek által történik, akikkel kapcsolatba kerülünk.

Mikor a testvérünk kemoterápiás kezelésre járt, és ott ült a folyosón a kórházban, lehajtott fejjel, az nagyon nehéz helyzet volt. A testvérünk szomorú volt – ami normális; nem vagyunk vasból, törékenyek vagyunk. Lehet, hogy én még rosszabbul viseltem volna, mint ő. A betegek közül már többen ismerték ott egymást. Odajött hozzá egy asszony, és megkérdezte: „Hogy vagy?” „Jól”, mondja a testvér. „Hogy-hogy jól? Egyáltalán nem úgy nézel ki! Hol van az az Isten akiről beszéltél?” És ez elég volt a testvérünknek, hogy az Úr felemelje őt. Ez egy pozitív eset, mikor az Úr a körülmények által munkálkodott. De vannak olyan esetek, mikor jön valaki és kicsúfol; valaki, aki nem értékeli; valaki, aki lenéz... – ezek olyan esetek, amelyek nagyon értékesek, ha olyanoktól jön, akiket szeretünk. Testvérek, ez nagyon fontos dolog.

Jött hozzánk egy lány a gyülekezetbe telve ambíciókkal, és azt mondta: „szeretnék én is részt vállalni a gyülekezeti munkában”. És ezt nagyon komolyan is gondolta. De testvérek, tudjátok, hogy tulajdonképpen mit jelent szolgálni? Szolgálni azt jelenti, hogy az élet kiárad belőled. Mindenhol, ahol az a folyó elhaladt, amely a templomból jött ki (Ezékiel 44), ott minden életre kelt. Nem feltétlenül kell, hogy beszélj, hanem egyszerűen csak az élet kiárad, mert összetört ember vagy. Nem kell sokat beszélj, mindenki meg fogja látni, hogy te összetört ember vagy. „A ti szelídségetek ismert legyen mindenki előtt.” Hogy lehet ismert a mi szelídségünk? A mi szelídségünk Krisztus. Az edénynek össze kell törnie, és a mennyei világosságnak belénk kell hatolnia.

Testvérek, teljesen át kell formálódunk – olyan mértékben, hogy tudjuk értékelni a bonyolult dolgokat, a helyzeteket, a személyeket, akiket az Úr mellénk helyezett, amelyek jelentősen hozzájárulnak a nevelésünkhöz és felkészítésünkhöz az elkövetkező szolgálatra. Az elején senki sem tud szolgálni. Természetesen ez a munkálat, a felkészítés, az összetöretés fokozatos, nem egyszeriből történik. Eszembe jut Jób, aki önmagában nagyon igaz ember volt. Nagyon-nagyon igaz ember. Nem ismertem a Bibliában hozzá hasonlót. Ő tényleg volt valaki, és olyan kifejezésekkel beszélt magáról, amelyeket el sem tudunk gondolni: mikor én mentem, mikor én beszéltem, az emberek itták a szavaimat. Ez addig volt így, míg az Úr kezelésbe nem vette, és meg nem látta az Úr dicsőségét, hogy végül azt mondja: „kezemet a számra teszem, és hallgatok”.

A Bibliában sokszor vannak szélsőséges esetek. Az az ember, aki szerette az Urat, szerette az áldást, szerette az elsőszülöttséget, de nagyon erős volt, találkozott az Úr angyalával, és harcolt vele. Fizikailag is nagyon erős ember volt. És látva az angyal, hogy nem tudja őt legyőzni, egy ütést mért a csípőjére. Leesett a földre, és reményt veszítve kérte az áldást. Ütést kapott a természeti ereje, ekkor az Úrhoz kiáltott, és a neve megváltozott. Milyen áldás ez! Testvérek, mi ma ebben a folyamatban vagyunk.

Az Úr nyissa meg a szemeinket, hogy láthassunk, és hogy meglássuk milyen terve van Neki a mi életünkkel. Mit akar Ő kimunkálni? Mire hívott el? Szeretnénk szólni néhány szót, igyekszünk, hogy a testvérek áldásban részesüljenek, de nincs élet. Mondhatunk nagyon érdekes dolgokat, és mégis, az élet nincs jelen. Megmagyarázhatjuk a dolgokat. Watchman Nee megírta Szellemi embert; és nagyon sok részlet van ebben a könyvben. Nagyon pontosra akarta csinálni. Tudjátok miért? Mert Isten akkor még nem vette őt kezelésbe. Nem arra kell törekednünk, hogy mindent megmagyarázzunk, tisztázzuk a dolgokat, hogy nagyon pontosan leírjunk és részletezzünk mindent. Adjunk helyet a Szent Szellemlnek, hogy jöhessen a mennyei világossággal, és megvilágosíthassa az embereket! Adj helyet Neki! Péter arra készült, hogy szónoklatot tartson Kornélius házában. Ki tudja, mit akart mondani (az is lehet, hogy tévedek), de miközben beszélt, a Szent Szellem leszállt azokra akik őt hallgatták.

Testvérek, értsük meg, szükségünk van mennyei világosságra, szükség van a Szent Szellem megvilágítására az életünk felett, hogy vegye az írott ígét, és élő és ható igévé alakítsa a mi számunkra. És szükséges, hogy lássuk Azt, Aki irányít minden helyzetet az életünkben, Aki nem téved. Mikor az Úrhoz jövünk, nem kell másnak tettetnünk magunkat, mert Ő úgyis tudja milyen törékenyek, milyen sérülékenyek vagyunk. Jöjjünk úgy, ahogy vagyunk, és mondjuk el Neki a bajunkat, a problémánkat, és Ő meg fog érteni. Testvérek, imádkozom, hogy mind, akik itt vagyunk, és mások, akik később hallgatják meg ezt, legyenek csatornák, amelyek által az élet folyama kifelé áradhat. És bárhol, ahol az élet elhalad, hozzon épülést, gyógyulást, helyreállítást minden emberben. Az Úr áldjon meg titeket, testvérek.